

บทโครงร่าง (Story Outline) ภาพยนตร์สั้น เรื่อง “มิตรภาพไม่มีพรมแดน” (Change)

ผู้เขียน : สู้คืน ชาวหินฟ้า, film school. โทร.08-9644-1048

ความยาวเรื่อง : 5 นาที

วัน เดือน ปี : 2555

แนวคิดของเรื่อง (theme): มิตรภาพเกิดขึ้น มาพร้อมกับ น้ำใจ และ มิตรภาพ ไม่มีชนชั้น

แนวภาพยนตร์ (genre): ชีวิต คติสอนใจ

ประโยคหลัก (premise): อะไรเกิดขึ้น ถ้าคนขอทาน ไม่แสดงน้ำใจ เพื่อพิสูจน์ว่า อย่างแท้จริง ความมีน้ำใจ แม้ว่าเขาจะมีสถานภาพต่างกัน

เรื่องย่อ (synopsis): ชายขอทานผู้หนึ่ง นั่งขอทานอยู่หน้าร้านขายของชำ มีหนุ่มพนักงานผู้หนึ่ง เดินของผ่านไป โดยไม่สนใจขอทานคนนั้นเลย แต่แล้ว ก็มีสถานการณ์หนึ่งบังเกิดขึ้น ที่ต้องทำให้เขาทั้งสอง แสดงไมตรีต่อกัน โดยคนขอทาน เป็นฝ่ายเริ่มก่อน

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (plot structure):

ถึงขยะใบหนึ่ง ช่างในเต็มไปด้วยขยะน้ำอัดลม และขวดน้ำพลาสติก แต่เมื่อมองออกมาทางปล่อง ฝาถัง เห็นก้อนหินถูกโยนลอยผ่านไป สองสามก้อน เข้าใจว่า มีคนตั้งใจโยนก้อนหินให้ลงฝาถัง แต่มันไม่ตรง เป้า เมื่อมองจากด้านบน มองเห็นถึงขยะใบนั้นเต็มๆ มันถูกจัดวางอยู่ข้างๆ ต้นไม้ บรมิพุดบาท (ซึ่งอยู่ ด้านหน้าบริเวณร้านขายของชำพอดี) มองเห็นรถยนต์วิ่งผ่านคันหนึ่ง

ก้อนหิน สองสามก้อน ยังคงถูกวางใส่ฝาถัง แต่มันก็ไม่ลงเป้าหมายสักก้อน เมื่อมองจากฝั่งตรงข้าม กับหน้าร้านขายของชำ มองเห็นถึงขยะใบนั้นอีกครั้ง ขณะที่รถยนต์วิ่งบนถนนผ่านสวนกันไปตาม ถ้าสังเกตให้ดี จะมีชายผู้หนึ่ง นั่งอยู่ที่ข้างประตูร้านขายของชำ ตรงกับ ถึงขยะพอดี เขานั่งห่างถึงขยะ ประมาณสัก 3 เมตร

มีก้อนหินจำนวนหนึ่ง กองอยู่ข้างๆ ตัวชายผู้นั้น เขาหยิบก้อนหินมาก้อนหนึ่ง มาถือไว้ในมือ ที่แท้ เขาเป็นขอทาน กำลังนั่งบนลังเก่าๆ ใบหนึ่ง สวมหมวกบนศีรษะ ข้างหน้า มีกระป๋องพลาสติก สำหรับใส่เงิน แต่สิ่งที่เขาสนใจในเวลานี้ คือ การขว้างก้อนหิน ให้ลงถึงขยะ

เขาเล็งก้อนหินอย่างดี แล้วขว้างออกมา แต่มันก็พลาดเป้าเช่นเคย ทำให้เขารู้สึกผิดหวัง และพยายาม แก้วอีกครั้ง โดยคิดว่าก้อนหินขึ้นมาก้อนหนึ่ง เล็งใหม่ ก่อนที่จะขว้างมันออกไป ... (จุดหักเห) เขามองเห็น มีคนกำลังจะเดินผ่านมา เขาโยนก้อนหินทิ้งไป แล้วทรุดลงมานั่งกับพื้น หลังพิงถังไม้ และรีบคว้ากระป๋อง พลาสติกชูขึ้น แต่คนที่เดินผ่าน กลับไม่สนใจ นั่นแหละ จึงทำให้เขาต้องทำหน้าที่ของขอทานอย่างจริงจัง โดย เสแสร้งทำเป็นป่วย (ไอ จาม) เพื่อให้ดูน่าสงสาร ไต่แล้ว หนาวสั่นก็แล้ว ก็ไม่มีใครใส่สตางค์ให้เลย

เขารู้สึกเบื่อขึ้นมาทันที จึงลุกขึ้นมา นั่งบนลังไม้เก่าๆ ทบทวนชีวิตของตัวเอง มันน่าเศร้าเสียเหลือเกิน ที่วันนี้ไม่มีใครให้เงินเขาเลย ... (จุดหักเห)

ขณะที่เขานั่งเศร้าวันทออยู่นั้น ก็มี พนักงานหนุ่มในร้านผู้หนึ่ง กำลังเข็นรถออกมาจากซอยข้างร้าน บนรถเข็นเต็มไปด้วยลังสินค้า เขาเข็นรถมาถึงตรงหน้าของชายขอทาน เขาได้ยื่นเสียงโถกระแอม ของชายขอทาน เขามองเห็นชายขอทาน หยิบหมวกบนศีรษะของเขา ยื่นเข้าหาพนักงานหนุ่ม เพื่อขอเศษเงิน เขาหยุดรถเข็นนิดหนึ่ง พร้อมกับถอนหายใจ เบื่อหน่ายกับพฤติกรรมของคนขอทาน แล้วเข็นรถผ่านไป ปล่อยให้ชายขอทาน นั่งเหม่อมอง ตามพนักงานไป พนักงานผู้หนึ่ง เข็นรถไปจอดอยู่ติดขอบฟุตบาทพอดี มันใกล้ถนนเกินไป ขณะที่เขากำลังจะถอยรถเข็น ... (จุดหักเห) ทันใดนั้น ก็มีรถยนต์บรรทุกคันหนึ่ง วิ่งมาอย่างรวดเร็ว เขาไม่ทันระวังตัว ถอยรถเข็นเลื้อนเลยขอบถนนออกไปนิดหนึ่ง ทำให้ รถบรรทุกคันนั้นเฉี่ยวชน จนทำให้รถเข็นกระเด็นเข้ามาในฟุตบาท ลังสินค้า หล่นกระจายออกมากองเกาะฟุตบาท ส่วนพนักงานหนุ่ม ก็ล้มกันกระแทกพื้น นอนตะแคงเจ็บอยู่ข้างๆ รถเข็น

ชายขอทานเห็นดังนั้น เขารู้สึกตกใจ โดยไม่ลังเล เขาคว่าหมวกที่ถืออยู่ในมือ สวมศีรษะ แล้วลุกจากลังไม้ รีบเดินออกไป โดยเตะกระป๋องพลาสติกใส่เงิน ที่วางอยู่ตรงหน้ากระเด็นไป

เขาก็เดินกึ่งวิ่งไปที่ พนักงานหนุ่มคนนั้น เห็นเขานอนตะแคงเจ็บอยู่ เขาคงเจ็บไม่มาก แต่ล้มกระแทกนิดหน่อย เขาพอมีแรงจะยกตัวเองลุกขึ้น รู้สึกมันที่หัวเล็กน้อย แต่เมื่อเขาเงยหน้ามองผู้มายืนอยู่ตรงหน้าเขา เขากลับตกใจ ถึงกับถอยกรูดห่างออกไปเล็กน้อย เขาตกใจ ไม่คิดว่า...

ภาพเบื้องหน้าของพนักงานหนุ่ม คือ ชายขอทาน กับหมวกใบเก่าๆ ใบนั้นบนศีรษะ เขายิ้มกว้าง จนมองเห็นฟันหรือ และเป็นรอยยิ้มด้วยไมตรี เพราะเขาได้ยื่นมือเข้ามา เพื่อจะช่วยเหลือผู้ลุกขึ้น แต่ชายขอทานต้องผิดหวัง เพราะไม่ได้รับการตอบรับจาก พนักงานหนุ่ม ทำให้ชายขอทาน รู้สึกแปลกใจ และไม่พอใจเล็กน้อย เขาหันเดินไปที่รถเข็นที่นอนตะแคงอยู่ เขาจับมันตั้งขึ้น

พนักงานหนุ่ม ซึ่งกำลังพยายามจะลุกขึ้น มองเห็นเหตุการณ์ด้วยความประหลาดใจ แทบไม่เชื่อสายตาของตัวเองเลยว่า มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

เพราะภาพที่เขาเห็นอีกที คือ ลังสินค้าที่หล่นกระจาย ถูกจัดวางไว้อย่างเรียบร้อยบนรถเข็นเหมือนเดิม ขณะที่ ชายขอทานเอามือปิดฝุ่นแสดงว่าเสร็จแล้ว แล้วเขาก็ยื่นมือ มาที่เขาเหมือนครั้งแรก แต่คราวนี้ เขายิ้มให้จริงๆ

พนักงานหนุ่มยังคงนั่งอยู่กับพื้นฟุตบาท ยังลุกขึ้นไม่ถนัด เขามองชายขอทานด้วยความสงสัย จะไว้วางใจหรือไม่ ขณะที่ มือของชายขอทาน ก็ยังยื่นรอการตอบรับอยู่ เขายังมีข้อกังขาอยู่ว่า ชายขอทานต้องการอะไรกันแน่ คิดว่า เขาน่าจะต้องการเงินแลกเปลี่ยน กับการช่วยเหลือให้แน่ๆ เลย คิดได้ดังนั้น พนักงานหนุ่ม จึงควักเงินในกระเป๋าทางกองออกมายื่นให้

แต่สิ่งที่พนักงานหนุ่มเห็นก็คือ ชายขอทานทำหน้าที่แปลกใจ พร้อมกับยกมือทั้งสองปฏิเสธ ไม่รับเงิน แต่กลับ ยื่นมือไปที่พนักงานหนุ่มเหมือนเดิม ยิ่งทำให้เขาประหลาดใจหนักขึ้น ชายขอทานไม่ต้องการเงิน เขาต้องการอะไรกันแน่ เขาอาจคิดผิดก็ได้ ลองเล่นบทตามที่ชายขอทานดูสักหน่อย ว่าแล้ว เขาก็เอาเงิน

ใส่กระเป๋ากางเกงเหมือนเดิม แล้วค่อยๆ ยื่นมือไปสัมผัสกับมือของชายชอทาน

ดูเหมือนว่า นี่ไม่ใช่ละคร หรือการแสดงบทบาทแน่ๆ แต่มันคือ มิตรภาพ ที่เกิดจากความปรารถนาดี มีน้ำใจ โดยที่ชายชอทานเป็นผู้เริ่มก่อน

ชายชอทานจึงออกแรงดึง ให้พนักงานหนุ่มลุกขึ้นยืนได้อย่างไม่ยากนัก

ทั้งสองมองหน้ากันครู่หนึ่ง ต่างฝ่ายคงคิดตัดสินใจอะไรบางอย่างแน่ๆ

แต่คราวนี้ ความประหลาดใจ กลับตกแก่ชายชอทาน เมื่อเขามองเห็น พนักงานหนุ่มยื่นมือ มาขอ สัมผัสกับเขา พร้อมด้วยรอยยิ้มแทนคำขอโทษ คำขอบคุณ และเปี่ยมด้วยมิตรภาพ เขายิ้ม และพยักหน้าให้ ชายชอทาน เพื่อสื่อให้รู้ว่า เขาขอบคุณ ชายชอทานผู้นี้ ซึ่งหลายคนมักมองว่าเขาเป็นคนต่ำต้อย แต่แท้จริง ตัวเขากลับรู้สึกตรงข้าม มันทำให้เขาสามารถมองเห็นน้ำใจของคนในสังคมได้ไม่ยาก หากขจัดความรู้สึกทาง ขนขึ้นออกไป

นั่นแหละ ทำให้ชายชอทานมีรอยยิ้มอีกครั้งหนึ่ง รับการสัมผัสมือด้วยความยินดียิ่ง

เขาทั้งสองจับมือกันแน่น ยืนนาน

...

ชายชอทานกลับมา นั่งที่ลังไม้เหมือนเดิม แต่คราวนี้ มันเต็มเปี่ยมไปด้วยความหมาย ที่สื่อให้เห็น คุณค่าในชีวิต เขายิ้มให้กับตัวเอง รวากับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ มันช่างน่าอัศจรรย์

เขาหยิบกระป๋องพลาสติกใส่เงิน ขึ้นมาองดูข้างใน แม้ว่ามันจะไม่มีสตางค์อยู่ข้างใน แต่เขาก็รู้สึกได้ว่า ในหัวใจของเขาไม่ขาดแคลนอีกแล้ว เพราะ “น้ำใจ” มันมีความหมาย มากกว่า “น้ำเงิน”

ที่ปากถังขยะ มองเห็นกระป๋องพลาสติก ถูกเหยียงลอย เข้าปากถังพอดีพอดี คราวนี้มันตรงเป้าหมาย อย่างตั้งใจ รวากับจะบอกว่า สิ่งที่ชายชอทานทำนั้น ถูกต้องแล้ว.

จบ.